
НАПІВ
МІСТО
КЕЙТ ҐОЛДЕН

КЕЙТ ҐОЛДЕН

Напівмісто

Half City

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Half City, Kate Golden.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1

Колись я роздавила жука голою ногою.

Нора тоді бігала швидше за мене. Я була вся з рук і ніг, суглобів і колін, між якими не було ніякої злагоди. Ми гралися в гімнасток на тротуарі: колесо закінчувалось здертими колінами, а кульбіт уламками асфальту в долонях. Аж поки сонячний день не перетік у присмерк, що зробив наш район просто моторошним. Принаймні так це виглядало шестирічній мені. Я підвела голову після одного з моїх найкращих кульбітів і побачила, що Нора вже на сходах нашого будинку.

Я побігла за старшою сестрою, ніби тіні, що тягнулись від ліній електропередач, були довгими пальцями, які могли схопити мене на місці. Жука я навіть не побачила.

Коли панцир хруснув під моєю п'ятою, а нутрощі розтеклись по стопі, як джем на тості, я чекала огиди. Провини. Жаху.

Але нічого цього не прийшло.

Я присіла роздивитись криваву кашу, і страх перед істотами, що виповзають із останнім світлом дня, забувся. Я не могла відірвати очей від розтрощеного екзоскелета комахи. Від кінцівок, що ще сіпались. Моя кров бриніла хворобливою спокусою. Хижак, який знайшов здобич і разом із нею хвору, наполегливу жагу.

Жагу, з якою я борюсь щодня відтоді.

Дивлячись на колись блакитну, а тепер сіру жуйку, що прилипла до підбора мого лофера, я намагаюсь струсити спогад. Мені не до розбору власної психіки цього вечора. Я запізнююсь.

— *Дякуємо, що зателефонували...*

Я мало не встромляю телефон собі у вухо: — Так? Алло?

— *Ваш дзвінок дуже важливий для нас. Хтось із прокуратури округу відповість...*

Звук, що вилітає з мене, менше схожий на людину, більше на роздратовану гієну. Лисуватий чоловік у пом'ятій сорочці відсахується від мене, і я це заслужила. Метро Астери в годину пік жахливе за будь-якими мірками. Метро Астери в годину пік *влітку* це смердюче, просякнуте потом пекло, з якого мало хто виходить при здоровому глузді. Пекло, яке стає ще гіршим через божевільних, що називають це місто домом, і сьогодні для Пом'ятої Сорочки божевільна я.

Але вибачатись ніколи. Я притискаю телефон плечем і проштовхуюсь повз нього вниз сходами в нутрощі багатоповерхового метро. Сардина в липкій спітнілій бляшанці з конференц-дзвінків, медсестринських костюмів і підлітків без нагляду. Мої сумки, пляшка води, гаманець і проїзний тримаються в моїй поспішній руці так само надійно, як жмут вугрів. Коли я протискаюсь крізь турнікет, десь глибше в метро чути гавкіт собаки, що здіймається над гомоном.

Хтось позаду, такий самий поспішний, вибиває мій дорогоцінний телефон із вигину плеча, і я бачу бездонну глибину ґратки під ногами. За секунду до катастрофи я ловлю телефон між підборіддям і ключицею. Фух. Я слухаю дратівливу мелодію в слухавці, щоб переконатись, що моє місце в черзі не втрачене.

Яка мати радше відповість на робочу лінію, ніж на мобільний? Я цілком за кордони, але якщо ще раз почую, як автоматична жінка розповідає мені, наскільки цінний мій час, я вибухну. Поки я чекаю потяга, мюзак ревіє мені у вухо, а той пес знову завиває.

Щоразу, коли потяг гуркоче повз, увесь тунель мерехтить. В однієї лампи денного світла високо вгорі бракує колби. Мій живіт бурчить, і я дивуюсь, чи кожен костюм на переповненій платформі чує його крізь гуркіт вагонів. Я нишпорю в шкіряній торбі (дизайнерській, подарунку від мами, яку я ненавиджу, але ношу щодня через якусь недоречну провину) і знаходжу м'який претцель, що купила дорогою на роботу сьогодні вранці.

Сьогодні вранці.

Чорт. Я сьогодні нічого не їла.

Колись мама сказала мені, що забувати їсти від стресу це суперздібність. Я збираюсь запхати в рот якомога більше черствого солоного тіста на знак шаленого протесту проти цієї архаїчної, патріархальної ідеї, коли нарешті помічаю собаку, що гавкає вже хвилин десять.

Біля облицьованої плиткою стіни ліворуч від мене, під графіті з білими оленячими рогами на рекламі розбудованої новинної мережі Каспара Гарлока, сидить темношерстий пес-дворняга, що виє, не надто несхожий на мого власного. Він гавкає здебільшого на свого власника, хлопця зі збитим у ковтуни волоссям, шкірою, як шкіра, від надміру сонця, й одягом, який я чую звідси.

На табличці в хлопця написано: «Голодний. Будь-яка допомога».

Астера, Напівмісто, центр культури, бізнесу й політики країни, що виблискує на східному узбережжі. У нас, мабуть,

найбільше в світі мільярдерів (ось Каспар Гарлок, розмальований графіті, і батьки моєї найкращої подруги Пенні Пайн, щоб назвати двох), і все ж ганебно великий відсоток міста живе на вулиці. І кого звинувачувати в замкненому колі? Владу? Скажімо, нашу залізну окружну прокурорку?

Чия канцелярія *досі* тримає мене на лінії?

Навіть попри те, що вона *народила* мене?

Саме в такі миті я мало не розумію мамину одержимість видати мене заміж за Джеймса Пайна, як жалюгідну героїню Діккенса. Це та сама її частина, що подарувала мені цю сумку в перший робочий день, щоб я не виглядала так *пішохідно*. Вона мене любить. Вона хоче, щоб про мене подбали в цьому місті, де собака собаку їсть. І хоч я вмію подбати про себе способами, яких вона навіть уявити не може, я б хотіла мати змогу витягти з сумки жмут сотень для цього хлопця з псом.

Натомість я пропоную йому свій м'ятий холодний претцель. Його очі спалахують, коли він бере його в мене й одразу відриває половину для свого вухатого товариша. Пес їсть жадібно, шматочки мокрого претцеля кришаться на землю, потім замовкає, пригортаючись до власника в ситій вдячності. Молодий хлопець дивиться на мене з таким самим виразом.

Я навіть не усвідомлюю, що серце в мене підступило до горла, аж поки мама не відповідає на другому кінці різким: — Так, Вів, що там?

Я не знаходжу слів.

— Вів? Тобі щось потрібне? Я зараз іду на нараду.

— Привіт, пробач. — Я беру себе в руки якраз тоді, коли приїжджає мій потяг. — Твоя команда сьогодні вранці залишила коробку з татовими речами під моїм будинком?

Різкий запах чийогось їдкого дезодоранту наповнює мій ніс, коли натовп стискається навколо відчинених дверей. Я ле-

две чую мамине роздратоване зітхання через гамір.

— Так. — Вона звучить розсіяно. — Я намагаюсь розхламити.

Я ледь не отримую по підборіддю від кістлявого ліктя моделі, поки шукаю місце: — Ти не хочеш... — Я навіть не можу підібрати слів. — Нічого, щоб пам'ятати...

— Моя помічниця бачила обмін наркотиками на твоєму кварталі, коли йшла з квартири. Скільки разів я маю казати, що мені не подобається, що ти живеш так далеко за Проваллям?

Подумки я луплю головою об стіну. Мені хочеться спитати: *Ти що, викинула з пам'яті все, що було до татової смерті? Ви ростили мене за рогом від борделю. Мадам раз забирала мене зі школи.* Але кажу: — Вавилон набирає популярності.

— Ти хоча б попросиш Джеймса пожити з тобою? Він каже, ти ніколи не запрошуєш його до себе.

Це не її провина: вона не знає, як смішно вважати, що мій хлопець захистить мене краще, ніж я захищу себе сама. Я намагаюсь знайти відповідь, що не звучатиме як *ні*, *дякую*, *будь ласка*.

— Або я можу замовити систему охорони?

— Ти жартуєш? — Її мовчання як батіг. — Ну, гаразд. Якщо мусиш.

— Стільки люб'язності в одній телефонній розмові.

Я стримую свій норов: — Пробач.

— Фіона змусить тебе працювати на відкритті?

Мама вже кілька місяців не дає мені спокою через цю нову виставку про Провалля. Я працюю у Віндзорі, найбільшому й найфінансованішому музеї, галереї та науково-дослідному інституті Астери, і наша найновіша колекція відкривається в листопаді. На мамину думку, чи буду я однією з асистенток,

обраних допомагати заможним старим жінкам у перлах і історичках у твіді підніматись сходами на відкритті, це весь вимір моєї цінності як людини. — Досі не знаю, — кажу я їй. Я не додаю, що казала те саме минулого тижня й за тиждень до того.

— Ну, ти точно відпрацювала свій час. Певна, що так.

— Лишається тільки сподіватись, — кидаю я сухо. Коли чую її роздратоване зітхання з того кінця, провина розливається всередині: — Але дякую. За віру.

— Угу.

— Люблю тебе, — додаю я.

Але лінія вже мертва.

Коли мій тато помер, мені було десять, і мама проміняла горе на справедливість. Вона була членкинею міської ради в Летті, робітничо-середньому районі, де ми з сестрою виросли, але його смерть підштовхнула її здобути юридичну освіту, проводити вихідні, відстоюючи місцеві закони проти злочинності, і копати в справі про вбивство мого батька, доки її не оголосили висяком і не кинули в шафу з файлами якогось дешевого костюма.

Лише через два роки вона отримала шикарну державну посаду й перевезла мене з Норою через усе місто в тому самому універсалі, на якому ми возили його труну. Я лягла спати одного вечора в занедбаній, але милій п'ятиповерхівці без ліфта, яку знала все життя, а прокинулась менш ніж за тиждень у розкішному, моторошно порожньому будинку за пагорбом у Гесперідах, записана до школи для дівчат Белер, і так, це було так погано, як звучить.

Я дозволяю собі коротке глибоке зітхання від спогадів, перш ніж сісти й порпатись у трьох моїх перевантажених сумках (спортивній, торбі, сумочці), прокручуючи в голові перехід від робочого вбрання до коктейльної сукні.

Сукню можна накинути поверх блузки. Або блузки Нори, яку я поцупила, щоб виглядати презентабельно. Тоді я стягну блузку знизу. Ні, стривай: вона може зачепитись за кинджал, прив'язаний до ребер. Британське срібло розпоре блузку, а Нора розпоре мене. На щастя, лише я успадкувала від батька ген мисливця, інакше це не було б жартом. Спершу розстебну блузку й витягну її крізь виріз сукні.

Штани завжди знімаються останніми, навіть після взуття, а це означає, що неминуче якийсь час я буду босоніж у метро Астери.

Огидно, але, на жаль, чого тільки не робиш заради любові.

На щастя, до моменту, коли я готова до акробатичного швидкого перевдягання, натовп у вагоні трохи рідшає. Мабуть, бо ми їдемо дедалі далі на південь, до Провалля. Ніхто звідси не їде до Вавилону, району, де живемо ми з Пенні. Тим паче в цю годину: помічники у Віндзорі рідко йдуть до восьмої.

Після Белера мені не вистачило середнього балу, щоб вступити до пристойного коледжу. Мама, звісно, була вся не своя, але не могла ж я їй сказати, що пропустила пів іспитів, бо вампір пив шлях крізь стрип-клуби міста.

Коли моя перерва *в рік* перетворилась на перерву *в роки*, я хотіла подаватись на початкові посади у фотогалереях. У Вавилоні є кілька класних, але, нікого не здивую, мама не була в захваті від цієї ідеї. Здається, вона сказала щось на кшталт: *Я витратила кожен долар на Белер не для того, щоб ти заробляла, дивлячись на чужі фотографії*.

Проте дружина Нори, Фіона, рік тому втрутилась і запропонувала мені роботу своєї асистентки. Вона головна кураторка Віндзора, що по суті означає: історична ентузіастка, яка ман-

друє світом, багато разів каже слово *гала* й щодня носить високі цокотливі підбори.

Коли вагон їде мостом Еребу через Провалля, мої сумки починають сповзати. Попри те, що над головою в мене коктейльна сукня, я рятую їх витягнутою ногою, як жаба язиком спійману муху. У рідкісну мить, коли мої тампони й спітніле піларес-вбрання не вивалюються всім під ноги, мене охоплює тепла вдячність за мої загострені рефлекси мисливиці. Хоч я молюсь, щоб другий кинджал, прив'язаний до стегна, не проткнув мої штани. Я не можу дозволити собі ще одну пару цього місяця.

Нарешті сукня на мені, лофери змінені на практичні підбори, і постраждалих пасажирів метро немає. Мої очі знаходять взуття, і я повертаю щиколотку, щоб глянути краще. У моїй голові мама каже: *Шпилька тебе б не вбила*. Я-в-голові відповідає їй: *Насправді могла б. Ти колись ганяла демона на шести дюймах*? Два вивихи навчили мене, що єдиний вихід це підбор-платформа.

Я дивлюсь на решту зупинок, що відлічуються на цифровому банері. Ще три до Вавилону. Я перевіряю зачіску, дивлячись у камеру телефону, й збираю довге чорне, як ніч, пасмо в низький пучок. Розгладжую брови. Оглядаю зуби. Телефон показує 8:51.

Вечеря була о 8:00. Я, мабуть, зможу зайти в двері «Павутиння» о 9:07, що не надто жахливо для мене. Може, Пенні навіть не помітить.

Запах бекону змушує мій живіт загарчати. Жінка в кінці вагона жує сніданкове бурито однією рукою, а другою тримає подвійну коляску. Її очі заплющуються, поки вона жує.

Сніданкове бурито о 8:00 вечора, це моя жінка.

Я тягнусь до сумки й дістаю півкадрову камеру, щоб непомітно зробити знімок мами з бурито. У ньому є виснаження, але й радість ідеального шматка, коли він тобі найпотрібніший. Це неймовірно по-людськи, і, як я часто нагадую собі, я теж людина.

Потяг сповільнюється до зупинки, і ще кілька пасажирів заходять і виходять. Лишилась одна станція. Дякувати Господу.

— Вони сплять, тож... — каже мама. Коли я озираюсь, чоловік у замащеному комбінезоні присувається ближче до неї й просить подивитись на її дітей. Він нервовий: очі шмигають туди-сюди, він поспіхом дряпає руку. Я чую цей звук, ніби його нігті всередині мого мозку.

Дряп, дряп, дряп.

Я кажу собі, що він просто залежний від маку чи грабіжник із ПдП, на південь від Провалля. Але тоді мурашки розбігаються моєю шкірою, а серце падає. Я майже чую, як добра, прощаюча Пенні замовляє для мене червоне вино й каже офіціантові: — Вона буде будь-якої хвилини... У неї дуже напружена робота. — Цікаво, чи вони вже заспівали їй «З днем народження».

Але цей дряпучий, нервовий чоловік не наркоман і не грабіжник. Я знаю це одразу, як усвідомлення, що я розчавила жука під ногою. Вібрація під моєю шкірою. Нудотна жага, така сама наполеглива, як тоді.

Моя зупинка нарешті настає: 14 Вавилон. Я дивлюсь, як решта пасажирів виходить.

Прощавайте, щасливі покидьки.

Металеві двері метро зачиняються, і тепер лишились тільки я, Мама з бурито й демон.

Мої два срібні кинджали приємно поколюють шкіру, і я встаю, вдячна своїм практичним підборам.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/half-city/